Ασκητές μέσα στον κόσμο: Ο κοσμοκαλόγηρος Δημήτριος ο καλυβίτης

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 30 Μαΐου, 2019

Ο Δημήτρης γεννήθηκε στίς 14 Νοεμβρίου τοῦ 1903 στό χωριό Κουραμάδες Κερκύρας καί βαπτίστηκε στίς 14 Φεβρουαρίου τοῦ 1904 στήν Ἐκκλησία τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Καλυβίτου ἀπό τόν ἔχοντα φήμη ἁγίου ἐφημέριο τοῦ χωριοῦ παπα–Κωνσταντῆ. Ἦταν τό δεύτερο παιδί τῆς οἰκογενείας τοῦ Σπύρου Γραμμένου τοῦ ἐπονομαζομένου «Γαρδελῆ» καί τῆς Μαρίας Βέργη. Ἡ γιαγιά του (μητέρα τοῦ πατέρα του) λεγόταν Λουκία ἢ Λουτσέτα, ὅπως τήν φώναζαν, καί ἦταν ἐγγονή τοῦ παπα–Νικόλα Κοσκινᾶ.

Ἡ οἰκογένεια τοῦ Δημήτρη ἦταν ἀπό τίς πλέον εὐκατάστατες τοῦ χωριοῦ. Εἶχαν σπίτια, ἐλιές, ἀμπέλια, χωράφια, ζῶα, ἐλαιοτριβεῖα. Ὁ πατέρας του ἦταν σημαῖνον πρόσωπο τοῦ χωριοῦ, ὁ δέ παπποῦς του ἦταν γιά χρόνια προεστώς. Εἶχαν μεγάλη περιουσία καί ἀπασχολοῦσαν πολλούς ἐργάτες, ἄνδρες καί γυναῖκες.

Ὁ Δημήτρης ὡς πρῶτος ἀπό τά ἀρσενικά παιδιά ἀνέλαβε τήν εὐθύνη τῆς ἐργασίας καί ἐπίβλεψης ὅλης αὐτῆς τῆς περιουσίας. Ἡ οἰκογένειά του ἦταν αὐστηρῶς πατριαρχική. Κατά τά οἰκογενειακά ἤθη τῆς ἐποχῆς, τά παιδιά ἔπρεπε νά δείχνουν τυφλή ὑπακοή στούς γονεῖς ἐφ᾽ ὅρου ζωῆς, εἰδικά στόν πατέρα πού τότε τόν ἀποκαλοῦσαν «ἀφέντη».

Τά ἐνδιαφέροντα ὅμως τοῦ Δημήτρη ἦταν ἄλλα. Ἀπό μικρό παιδί κούρνιαζε στά πόδια τῆς γιαγιᾶς του Λουτσέτας ἡ ὁποία, ὡς ἐγγονή παπᾶ, εἶχε γνώσεις καί βιώματα τῆς ὀρθόδοξης πίστης. Ἁπλά καί ταπεινά μετέδιδε αὐτά στόν μικρό της ἐγγονό ὁ ὁποῖος κυριολεκτικά ρουφοῦσε ὅλο αὐτό τό πνευματικό γάλα πού τοῦ προσφερόταν. Τόν ἀνέπαυαν ὄχι μόνο τά λόγια πού ἦταν ὅλο εὐχές καί συμβουλές, ἀλλά καί ὅλη ἡ γεμάτη ἀγάπη συμπεριφορά της. Κατά καιρούς ἡ γριά Λουτσέτα εὐωδίαζε τόσο, πού μερικές γειτόνισσες ὅταν παρατηροῦσαν τό φαινόμενο, καθώς ἦταν ἄσχετες ἀπό τέτοιες ἐμπειρίες, ἔλεγαν περιπαικτικά: «Ἡ Λουτσέτα ξελαδίζει (βγάζει λάδι, ἄρωμα) πάλε. Ἐ-

λᾶτε βορές (βρέ) νά τσῆ (τῆς) μάσουμε τό λάδι». Ἡ ἴδια δέν καταλάβαινε γιατί τῆς συνέβαινε αὐτό τό πρᾶγμα, καί ἔλεγε ὅτι θά εἶχε μοιάσει σέ κάποιον πρόγονό της.

Ὅταν ἔμαθε γράμματα ὁ Δημήτρης, τό μόνο πού τόν εὐχαριστοῦσε ἦταν νά διαβάζη θρησκευτικά βιβλία, ὅπως τόν εὐχαριστοῦσε καί τό νά βρίσκεται κοντά στόν παπᾶ, νά τόν ὑπηρετῆ σέ ὅλες τίς ἐκκλησιαστικές ἀκολουθίες καί νά βρίσκεται μέσα στό Ἱερό ὡς γραμματικούδι (παιδί πού ἐξυπηρετεῖ τόν ἱερέα). Τό ὄνειρό του ἦταν ὅταν μεγαλώση νά γίνη καί αὐτός παπᾶς καί νά ὑπηρετῆ τόν Χριστό. Νά ὑπηρετῆ ὅμως τόν Χριστό, ὄχι μέσα στόν κόσμο, ἀλλά νά γίνη μοναχός, νά ἀφιερωθῆ καί νά μπῆ σέ κάποιο μοναστήρι. Οἱ δικοί του βέβαια οὔτε νά τό ἀκούσουν ἤθελαν. Στό μυαλό τους εἶχαν νά τόν παντρέψουν γιά νά διαχειρίζεται τήν μεγάλη τους περιουσία ἀκόμα κι ἂν γινόταν παπᾶς, ἀρκεῖ νά ἔμενε στό σπίτι.

Πῶς νά σταθῆ ὅμως ἐκεῖνος, ὅταν ἡ νεανική του καρδιά φλογιζόταν ἀπό τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ πού τοῦ ἔδινε ὤθηση νά φύγη;

Ὅμως ποῦ νά πάη; Χρήματα δέν εἶχε γιά νά φύγη ἐκτός Κερκύρας. Εὐλογία ἀπό τούς γονεῖς του δέν θά ἔπαιρνε ποτέ γιά ἕνα τέτοιο ἐγχείρημα. Ἀκόμα καί ἂν πήγαινε σέ κάποιο μοναστήρι τῆς Κερκύρας, ὁ πατέρας του θά τόν γύριζε σίγουρα πίσω. Ἔτσι, θά ἔπρεπε νά κάνη ὑπομονή καί ὑπακοή, ἕως ὅτου ἐνηλικιωθῆ καί πάη στρατιώτης˙ μετά θά ἔβλεπε τί θά γινόταν. Ἄλλωστε εἶχε στήριγμα τήν ἁγιασμένη γιαγιά του καί τόν σοφό κατά Θεό καί χαριτωμένο γέροντα Πνευματικό του ἐφημέριο τοῦ χωριοῦ παπα–Κωνσταντῆ πού τόν καθωδηγοῦσαν. Τήν προσευχή καί τόν ἐκκλησιασμό εἶχε καταφύγιο καί ἐλπίδα του.

Ἡ ὥρα τῆς στράτευσής του ἔφτασε σέ ἡλικία 22 ἐτῶν. Ἦταν ἡ πρώτη φορά πού ἔφευγε ἀπό τό σπίτι καί ἡ πρώτη φορά πού ἔπαιρνε χρήματα στά χέρια του, αὐτά πού τοῦ ἔδωσε ὁ πατέρας του γιά ναῦλα. Πῆρε τίς εὐχές ὅλων, ἀλλά πρό πάντων τῆς γιαγιᾶς του, γιατί τίς εἶχε πολλή ἀνάγκη.

Παρουσιάστηκε στήν Πρέβεζα μέ ἄλλους τέσσερις συγχωριανούς συνομήλικούς του καί ἀπό ἐκεῖ, μετά τήν βασική ἐκπαίδευση, τούς ἔστειλαν μέσῳ Πειραιᾶ στήν Θεσσαλονίκη. Ἕνα ταξίδι ὅμως μέ πλοῖο τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καί ἐν καιρῷ χειμῶνος δέν ἦταν εὔκολη ὑπόθεση. Ἀπό τόν Πειραιᾶ γιά Θεσσαλονίκη χρειάστηκαν μία ἑβδομάδα γιά νά φτάσουν μέ συνεχῆ θαλασσοταραχή. Τό πλοῖο ὑπερφορτωμένο μέ στρατιῶτες καί πολεμοφόδια παράδερνε μέσα στά ἀφρισμένα καί ψηλά σάν βουνά κύματα. Ὁ Δημήτρης στριμωγμένος κάπου στήν μέση τοῦ καταστρώματος δέν φοβόταν, παρ᾽ ὅλο πού ὅλοι εἶχαν πανικοβληθῆ.

Οἱ συγχωριανοί του εἶχαν στραμμένο τό βλέμμα τους στό ἀτάραχο καί γαλήνιο πρόσωπο τοῦ Δημήτρη καί τοῦ φώναζαν ἱκετευτικά: «Δημήτρη, κάνε κάτι, χανόμαστε!». Διαισθάνονταν ὅτι ὁ Δημήτρης, σάν ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, μποροῦσε νά ἐπικοινωνήση

μαζί Του μέσῳ τῆς καθαρῆς προσευχῆς του καί νά γλυτώσουν ἀπό αὐτόν τόν ἐφιάλτη. Τόν παρακαλοῦσαν αὐτοί πού στό χωριό τόν χλεύαζαν καί τόν εἰρωνεύονταν ὡς ἀσχολούμενο μέ τά καλογερικά.

Ὁ Δημήτρης ὅμως δέν θυμόταν τίποτα ἀπό αὐτά. Πονοῦσε βλέποντας τήν ἀγωνία καί τόν φόβο τους καί ἔβγαλε μέ δάκρυα ἀπό μέσα του τήν πύρινη προσευχή: «Θεέ μου, γιά μένα δέν μέ νοιάζει, τό ξέρεις καί ἄν πνιγῶ, θά ᾽ρθῶ κοντά Σου πιό γρήγορα. Ὅμως τ᾽ ἀδέλφια μου ὅλα τοῦτα φοβοῦνται˙ πολλοί ἔχουν καί φαμίλια˙ ὡς Μεγαλοδύναμος πού εἶσαι, βοήθησέ μας. Παναγία μου, σπλαχνίσου μας, ἅγιε Δημήτρη μου, ἀξίωσέ μας νά φτάσουμε στήν πόλη σου σῶοι καί νά σέ εὐχαριστήσουμε στήν Ἐκκλησία σου...».

Πῆρε τήν πληροφορία καί τούς καθησύχασε: «Μή σκιαζώσαστενε, θά ἀρεβάρουμε (φθάσουμε) καλά». Οἱ χωριανοί ἠρέμησαν, πίστεψαν, ἐνῶ οἱ ἄλλοι στρατιῶτες ρωτοῦσαν: «Τί λέει αὐτός, δέν βλέπει; Ἀπό στιγμή σέ στιγμή πνιγόμαστε. Ἀφοῦ καί οἱ ναῦτες ἀπελπίστηκαν». «Ὁ Δημήτρης ξέρει τί λέει, εἶναι ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ καί νά τόν πιστεύετε», ἀπάντησαν οἱ συγχωριανοί του. Ἀμέσως ἡ ἀτμόσφαιρα ἄλλαξε, ἡλιαχτίδα ἐλπίδας καί χαρᾶς ἀπλώθηκε σέ ὅλους, ἀναθάρρησαν οἱ ναῦτες πού σταυροκοπήθηκαν μαζί μέ τόν καπετάνιο. Μέ τό ξημέρωμα τῆς ἕκτης ἡμέρας ὁ καιρός γύρισε, ἡ θάλασσα ἠρέμησε.

Σάν ἔφτασαν στήν Θεσσαλονίκη, μέ τήν πρώτη εὐκαιρία οἱ περισσότεροι πῆγαν στήν Ἐκκλησία τοῦ ἁγίου Δημητρίου νά κάνουν παρακλήσεις καί νά τόν εὐχαριστήσουν πού βοήθησε στήν σωτηρία τους. Ἔκπληκτος ἔμεινε ὁ Δημήτρης γιά τήν ὀμορφιά καί τήν μεγαλοπρέπεια τοῦ ναοῦ, ἀλλά ἀκόμα πιό ἔκπληκτος γιά τήν ἔντονη καί δυνατή οὐράνια εὐωδία πού αἰσθάνθηκε. «Τί νά σοῦ πῶ», ἔλεγε, «ὅλη ἡ ἐκκλησία ἐτριώντιζε (εὐωδίαζε). Μοῦ καζότουνε (νόμιζα) ποὔμουνα μέσ᾽ τόν Παράδεισο».

Μετά τήν στρατιωτική του θητεία ὁ Δημήτρης ἐπανῆλθε μέ τήν ἐλπίδα νά πάρη εὐλογία ἀπό τόν πατέρα του νά ἐγκαταβιώση σέ Μοναστήρι. Ἀντιμετώπισε ὅμως τήν ἄρνησή του μέ τήν πρόφαση ὅτι ἔπρεπε νά παντρευτοῦν οἱ ἀδελφές του πρῶτα κι ὕστερα θά ἔβλεπε. Τώρα, κοντά στίς ἄλλες δουλειές, τοῦ ἀνατέθηκε ἡ ἐκτροφή καί μέριμνα ἀγελάδων πού ἀγόρασε ὁ πατέρας του καί τίς ἐγκατέστησε σέ ἕνα μεγάλο κτῆμα πού εἶχαν, ὄχι μακρυά ἀπό τό χωριό στήν θέση Κουνᾶ. Γιά τόν Δημήτρη αὐτό ἦταν μία μεγάλη εὐλογία καί δῶρο ἀπό τόν Θεό, γιατί μέ τό πρόσχημα τῆς φύλαξης τῶν ζώων ζήτησε νά ἐγκατασταθῆ κι αὐτός ἐκεῖ στήνοντας τήν δική του καλύβα κοντά στίς καλύβες τῶν ζώων.

Ἀπαρνήθηκε εὐχαρίστως τίς εὐρύχωρες κάμαρες μέ τούς λιθόκτιστους τοίχους καί τά σανιδένια πατώματα τοῦ σπιτιοῦ του, τά μαλακά στρώματα καί τά ζεστά σκεπάσματα τοῦ κρεββατιοῦ του, ἀκόμα καί τά χορταστικά γεύματα τοῦ τραπεζιοῦ τῆς οἰκογένειας. Ἀντί αὐτῶν, προτίμησε μία στενή καλύβα πέντε τ.μ. περίπου μέ καλαμένιους

τοίχους, πού εἶχε λάτες (λαμαρίνες) γιά σκεπή, τρεῖς σανίδες καρφωμένες γιά κρεββάτι, μέ στρῶμα ἕνα φθαρμένο πάπλωμα τῆς γιαγιᾶς του τόν χειμῶνα καί μία ψάθα τό καλοκαίρι. Γιά σκέπασμα εἶχε μόνο μία παλαιά στρατιωτική κουβέρτα καί γιά προσκέφαλο μία πέτρα, τήν ὁποία ἔκρυβε κάτω ἀπό τό κρεββάτι.

Ἡ ἐπίπλωση τῆς καλύβας ἦταν μία κασελίτσα γιά τά ροῦχα του καί ἕνα τραπεζάκι πάνω στό ὁποῖο εἶχε τοποθετήσει τήν εἰκόνα τῆς Παναγιᾶς καί τό χρησιμοποιοῦσε γιά νά γράφη καί νά διαβάζη. Εἶχε ἀκόμη μία σανιδένια καρέκλα, λίγα ράφια γιά βιβλία, μερικές χάρτινες εἰκόνες ἀναρτημένες, ἕνα καντήλι (ἀκοίμητο) κρεμασμένο μπροστά στήν εἰκόνα τῆς Παναγιᾶς, ἕνα θυμιατό, ἕνα κηροπήγιο καί ἕνα κανατάκι γιά νερό. Ὅλα αὐτά ἔφταναν γιά νά αἰσθανθῆ μοναχός καί νά κάνη τόν ἀγῶνα του. Τοῦ ἔλειπε ὅμως κάτι πολύ βασικό. Δέν εἶχε τά ἀπαραίτητα βιβλία, τοὐλάχιστον αὐτά πού χρειαζόταν γιά νά διαβάζη τίς νυχθήμερες ἀκολουθίες πού πρέπει νά κάνη ἕνας μοναχός.

Χρήματα δέν εἶχε νά τά ἀγοράση καί ὁ ἀφέντης του φυσικά δέν τοῦ ἔδινε. Ἀλλά ὁ Θεός πού εἶδε τήν ἀνάγκη του, οἰκονόμησε, καί μάλιστα πλούσια. Ἡ βιβλιοθήκη τῶν συγγενῶν του Κοσκινάτων Ἱερέων ἔμενε ἀπό χρόνια ἀχρησιμοποίητη, ἐπειδή ὁ τελευταῖος ἀπόγονος πού προωριζόταν γιά ἱερέας, δέν ἀξιώθηκε νά γίνη. Οἱ δέ κόρες του, παραμένοντας ἀνύπαντρες καί ἀγράμματες καθώς ἦταν, μεταχειρίζονταν τά βιβλία ὡς κοινό χαρτί γιά περιτύλιγμα ἢ προσάναμμα. Ὁ Δημήτρης πονοῦσε πού ἔβλεπε νά καταστρέφεται ὅλος αὐτός ὁ πνευματικός πλοῦτος καί ἔτσι τίς παρακάλεσε νά τοῦ τά δώσουν. Ἐκεῖνες ὅμως βλέποντας τόν ζῆλο του, θέλησαν νά τόν ἐκμεταλλευτοῦν καί τοῦ ζήτησαν γιά κάθε βιβλίο νά ἐργάζεται στά χωράφια τους μία ἡμέρα καί μάλιστα τό καλοκαίρι, ὅταν οἱ μέρες εἶναι μεγαλύτερες.

Ὁ Δημήτρης, παρ᾽ ὅλα αὐτά, δέχτηκε μέ χαρά, καί ἔτσι, μέ πολύ κόπο καί ἱδρῶτα, ἀλλά καί πόλεμο ἀπό τόν πατέρα του, ἀπέκτησε τά ἀγαπημένα του βιβλία. Αὐτά τά βιβλία τά εἶχε κοντά του σέ ὅλη σχεδόν τήν ζωή του συντροφιά καί παρηγοριά στήν μικρή καλύβα του, ἐκεῖ ὅπου πέρασε ὅλες τίς παγωμένες χειμωνιάτικες νύχτες καί ἡμέρες γιά πενήντα καί πλέον χρόνια τῆς ζωῆς του. Ἀλλά πῶς τά πέρασε; Τά σκληρά πνευματικά του παλαίσματα καί τούς ἀγῶνες του μόνο ὁ Θεός γνωρίζει.

Σέ κάποιον ἐμπιστεύτηκε ὅτι δέν παρέλειψε ποτέ νά ἀγωνίζεται σάν μοναχός γιατί ἔτσι αἰσθανόταν κι ἂς μήν εἶχε τό σχῆμα. Ἐκτός ἀπό τόν κανόνα του, διάβαζε ὅλες τίς ἀκολουθίες τοῦ νυχθημέρου (Ἑσπερινό, Ἀπόδειπνο, Μεσονυκτικό, Ὄρθρο, Ὧρες).

Μεγάλο καί σκληρό ἀγῶνα ἔκανε νά κρατηθῆ ἁγνός στήν ψυχή καί στό σῶμα. Πάλευε νύχτα–μέρα νά δαμάση τήν εὔρωστη καί νεανική του σάρκα μέ χίλιους δυό πειρασμούς πού τόν περιτριγύριζαν μέσα στόν κόσμο πού ζοῦσε συναναστρεφόμενος καθημερινά μέ νεαρές γυναῖκες ἐργάτριες στά κτήματα τοῦ πατέρα του. Ἀγρυπνοῦσε κάθε βράδυ μέ προσευχές καί γονυκλισίες. Ὁ ὕπνος του δέν ἦταν παραπάνω ἀπό δυό–τρεῖς ὧρες τό εἰκοσιτετράωρο. «Μά καλά, Δημήτρη, δέν κοιμᾶσαι καθόλου;» τόν ρωτοῦσαν

οἱ χωριανοί πού διάβαιναν ἀπό τόν δημόσιο δρόμο πού εἶναι κοντά στό καλύβι του, καί ὅταν φώναζαν, αὐτός ἀμέσως ἀποκρινόταν. Ὁ Δημήτρης, γιά νά καλύψη τήν ἄσκησή του, τούς ἔλεγε: «Κοιμᾶμαι ὅλη νύχτα ἀλλά ἔχω ἐλαφρύ ὕπνο καί σᾶς ἀπολογιῶμαι (ἀποκρίνομαι) χωρίς νά ξυπνάω».

Τό φαγητό τοῦ Δημήτρη ἦταν λίγο καί λιτό. Ἀπό τό σπίτι του τόν πίεζαν νά τρώη περισσότερο καί καλύτερα γιά νά μήν ἀρρωστήση, ἐπειδή καί ἐργαζόταν σκληρά καί κατ᾽ αὐτούς τό εἶχε μεγάλη ἀνάγκη. Τούς ἔλεγε ὅτι τό στομάχι του δέν ἄντεχε τό πολύ καί βαρύ φαγητό. Κρασί ἔβαλε στό στόμα του μόνον ὅταν πλησίαζε τά ἑβδομήντα του, κι αὐτό λίγο καί νερωμένο. Δέν τό δεχόταν καί αὐτό τό στομάχι του, ὅπως ἔλεγε. Σέ περιόδους νηστειῶν ἐσκλήραινε πολύ τήν δίαιτά του. Ξηροφαγία καί ἄλαδο κάθε μέρα, ἔτρωγε λίγο ἀφοῦ διάβαζε τόν Ἑσπερινό πρός τήν δύση τοῦ ἡλίου. Παρ᾽ ὅλα αὐτά, δέν ἀδυνάτιζε πολύ, δέν ἀρρώσταινε καί τό πρόσωπό του παρέμεινε νεανικό καί ροδαλό μέχρι τά βαθιά του γεράματα.

Κατά καιρούς ἔπαιρνε ἄδεια ἀπό τόν ἀφέντη του καί ἐπισκεπτόταν προσκυνηματικά τά ἀνδρικά μοναστήρια τῆς Κερκύρας, ὅπως τῆς Μυρτιδιώτισσας, τῆς Παλαιοκαστρίτσας, τῆς Πλατυτέρας, ἤ πήγαινε νά ἀσπαστῆ τά ἱερά Λείψανα τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος καί τῆς ἁγίας Θεοδώρας, προπάντων στίς πανηγύρεις καί στίς ἀγρυπνίες. Παρόλο πού στό σπίτι του εἶχαν ἄλογα, προτιμοῦσε νά πηγαίνη πεζός καί μάλιστα φορτωμένος μέ τό «στραΐστρο» (ντορβά) μέ λάδι καί κρασί, εὐλογίες γιά τά Μοναστήρια. Παντοῦ ὅπου πήγαινε ἦταν καλοδεχούμενος ἀπό τούς μοναχούς πού τόν ἀγαποῦσαν γιατί τούς ἀνέπαυε. Τούς βοηθοῦσε μέ ζῆλο στόν φόρτο τῆς διακονίας τους εἰδικά στίς πανηγύρεις. Οἱ ἡγούμενοι καί τῶν τριῶν μοναστηριῶν (ὁ Καλλίνικος τῆς Πλατυτέρας, ὁ Ἀμβρόσιος τῆς Μυρτιδιώτισσας, καί ὁ Προκόπιος τῆς Παλαιοκαστρίτσας) τοῦ ἔκαναν συνεχῶς προτάσεις νά μονάση κοντά τους. Ὁ ἀφέντης του ὅμως δέν ἐνέδιδε: «Ποῦ θά ἀφήσεις ἐμᾶς, τίς ἀδελφάδες σου πού εἶναι ἀνύπαντρες, ποιός θά τίς κοιτάξει, ἂν δέν παντρευτοῦνε;». Καί ἔτσι ἔμενε ὁ Δημήτρης χωρίς τό σχῆμα πού ἐπιθυμοῦσε.

Κάποτε στήν Πλατυτέρα συναντήθηκε καί γνωρίστηκε μέ τόν μακαριστό Γέροντα Φιλόθεο Ζερβάκο. Ὁ πατήρ Φιλόθεος τόν συμπάθησε καί ἄνοιξε ἀλληλογραφία μαζί του. Σέ ἕνα γράμμα τοῦ πρότεινε νά πάη νά μονάση στούς Ἁγίους Τόπους καί νά τόν συστήση νά μπῆ σκευοφύλακας τοῦ Παναγίου Τάφου πού ἐκεῖνον τόν καιρό χρειάζονταν. Γιά τόν Δημήτρη, ὅπως ἔλεγε, ἄνοιξαν οἱ οὐρανοί, ἔλαμψε ὁλόκληρος. Τέτοια τιμή καί τέτοια χαρά δέν τήν περίμενε νά βρεθῆ καί νά ὑπηρετήση στόν Ζωοδόχο Τάφο τοῦ ἀγαπημένου Χριστοῦ. Πετοῦσε καί χαιρόταν. Γρήγορα ὅμως τόν προσγείωσε ὁ ἀφέντης του: «Μάζωσε τό μυαλό σου, ποῦ θά βρεῖς τά λεφτά γιά νά πᾶς, γιατί ἀπό ἐμένα μή στοχάζεσαι νά πάρης οὔτε φράγκο». Σκοτείνιασε πάλι ὁ ὁρίζοντας γιά τόν Δημήτρη. Ἀπάντησε περίλυπος στόν πατέρα Φιλόθεο: «Δέν ξέρεις πόσο τό λαχταροῦσα αὐτό καί πόσο ἡ καρδία μου εἶναι πληγωμένη ἀπ᾽ αὐτήν τήν ἐπιθυμία μου, ὁ Θεός τό ξέρει. Ὅμως δέν κατέχω οὔτε μία δραχμή, ποῦ νά βρῶ τά ναῦλα;».

Ὁ πατέρας του κάθε Κυριακή τοῦ ἔδινε μόνο μισή δραχμή γιά τήν Ἐκκλησία. Ἔφτασε σέ ἡλικία τριανταεπτά ἐτῶν καί νόμισε ὅτι πλέον μποροῦσε νά διαθέση τόν ἑαυτό του κατά τήν ἔνθεο ἐπιθυμία του, νά γίνη μοναχός. Συνεννοήθηκε κρυφά μέ τό μοναστήρι τῆς Παλαιοκαστρίτσας πού ἦταν τό πιό μακρινό ἀπό τό χωριό καί τό ἀπομεσήμερο τῆς Κυριακῆς τῆς Τυρινῆς τοῦ ἔτους 1940 ὁ ἡγούμενος τοῦ Μοναστηριοῦ ἔστειλε ἕνα μοναχό μέ δυό μουλάρια, πιστεύοντας ὅτι αὐτήν τήν μέρα δέν θά τούς ἔβλεπε κανένας ἀπό τούς χωριανούς λόγῳ τῆς γιορτῆς τῆς Ἀποκριᾶς, γιατί ἦταν μαζεμένοι στό χωριό ὅπου εἶχαν χορούς. Μάζεψε τά λιγοστά του πράγματα καί ἔφυγαν.

Ἔγινε μεγάλη ἀναστάτωση στό σπίτι σάν ξημέρωσε καί δέν εἶδαν τόν Δημήτρη νἄρθη καί κατά τήν συνήθεια νά φέρη τό γάλα. Πῆγαν νά δοῦν καί βρῆκαν τά ζωντανά μόνατους. Δέν ἤθελαν νά τό πιστέψουν. Ἀναρωτιόνταν τί νά τοῦ συνέβηκε, ποῦ νά πῆγε χωρίς νά τούς ρωτήση, αὐτός πού ἦταν πάντα ὑπάκουος καί ὑποτασσόμενος. Μοιρολογοῦσε ἡ μάννα, ἔκλαιγαν οἱ ἀδερφές. Ὁ πατέρας θύμωσε, τοῦ μπῆκε λογισμός: «Σιάζομαι (φοβοῦμαι) ὅτι αὐτός μέ τά ἁγιωτικά καί τούς καλογέρους πού ἀνακατευότανε ἐμίσεψε (ἔφυγε) γιά κανένα Μοναστήρι». Ἔβαλε ἀνθρώπους νά γυρίσουν ὅλα τά μοναστήρια. Δέν ἄργησαν νά τόν ἀνακαλύψουν στήν Παλαιοκαστρίτσα. Τοῦ μετέφεραν τήν ἐντολή τοῦ πατέρα του: «Νά γυρίση δελέγκου (χωρίς δεύτερη κουβέντα) σπίτι». Ὁ Δημήτρης ὅμως δέν πείστηκε νά τούς ἀκολουθήση οὔτε μέ τό καλό οὔτε μέ τίς ἀπειλές πού τοῦ μετέφεραν. Γύρισαν στόν πατέρα του καί τοῦ εἶπαν: «Ὁ γυιός σου ἔχει ποντήλιο (πεῖσμα) καί θέλει νά κάτση στό μοναστήρι γιά πάντα».

Λυπήθηκαν πολύ ἡ μάννα καί οἱ ἀδελφές του σάν τό ἄκουσαν, καί παρώτρυναν τόν ἀφέντη νά πάη ὁ ἴδιος νά τόν φέρη. «Ἐγώ νά πάω;», ἔλεγε, «νἄρθη ὁ ἴδιος καί νά πέση ἐπί γόνατος νά τόν ἐσυμπαθήσω (συγχωρήσω) πού τόν εἶχα νοικοκύρη στό βιός μου καί στά κτήματά μου καί δέν στειμάρησε (δέν εἶδε τό συμφέρον του) μ᾽ ὅλα τά καλά πού εἶχε καί πῆγε τσού καλογέρους π᾽ ἔχουν τόση φτώχεια καί στάντα (ταλαιπωρία) καί διακονᾶνε (ζητιανεύουν) τήν στάλα τό λάδι».

Ὁ Δημήτρης ὅμως ἄλλα καλά ἔβλεπε ἐκεῖ πού πῆγε ὅπου ὁ πατέρας του δέν μποροῦσε νά διακρίνη. Γι᾽ αὐτό δόθηκε ὁλόψυχα καί μέ ζῆλο, χωρίς περισπασμούς καί περιορισμούς στίς ἀγαπημένες του ἀσκήσεις· νηστεία, ἀγρυπνία, προσευχή, στίς τόσες κοινές ἀκολουθίες μέ τήν Ἀδελφότητα πού μάλιστα στήν περίοδο ἐκείνη τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς πού μπῆκε στό μοναστήρι, εἶχαν μεγάλη διάρκεια καί ἦταν γι᾽ αὐτόν οἱ καλύτερες ἀπολαύσεις. Ἀκούραστος στό διακόνημά του μέ πλήρη αὐταπάρνηση. Ὁ Ἡγούμενος τόν καμάρωνε γιατί στά πάντα ἔκανε ὑπακοή. Τόν εἶχε ἀπό κοντά καί τόν καθωδηγοῦσε. Ἐπειδή ἦταν ἁπλός, ἁγνός καί καθαρός τόν συμβουλευόταν ὁ Ἡγούμενος γιατί ὕστερα ἀπό ἕνα περιστατικό κατάλαβε ὅτι εἶχε τό χάρισμα τῆς διακρίσεως.

Στό Μοναστήρι εἶχαν κάποιους νέους δόκιμους καί κατά σειρά τούς ἔκαναν κουρά μοναχοῦ. Γιά κάποιον ὁ Ἡγούμενος εἶχε ἀποφασίσει νά τόν κάνη κουρά καί ὁ Δημή-

τρης στενοχωρήθηκε. Ἔλαβε τό θάρρος καί εἶπε ἐμπιστευτικά στόν Ἡγούμενο νά μήν κάνη κάτι τέτοιο, γιατί θά δημιουργοῦσε σκάνδαλο στό Μοναστήρι καί λίγες μέρες μετά τήν κουρά θά πετοῦσε τά ράσα. Ὁ Ἡγούμενος ἂν καί τόν ἀγαποῦσε τό θεώρησε αὐθάδεια νά ὑποδεικνύη ἕνας δόκιμος στόν Ἡγούμενο τί νά κάνη σέ τέτοια σοβαρά θέματα. Τόν ἐπέπληξε καί προχώρησε στήν κουρά. Ὅμως ὁ Δημήτρης δέν διαψεύσθηκε γιατί ὅπως τοῦ τά εἶπε, ἔτσι πράγματι ἔγιναν. Ἀκόμη καί γιά κάποιον ἄλλον πού ἤθελαν νά διώξουν ἀπό τό Μοναστήρι ὡς μή ἠθικό στοιχεῖο ἐπειδή ἔλεγε «ἀφαντόλογα» (λόγια ἄπρεπα), ὁ Δημήτρης ἔπεισε τόν Ἡγούμενο νά τόν κρατήσουν. Τό ἐλάττωμά του, ἔλεγε, ἦταν ἐξωτερικό, ἐνῶ ἐσωτερικά ἦταν πεντακάθαρος˙ καί κατά τόν Δημήτρη ἐτριόντιζε (εὐωδίαζε), ἐνῶ γιά τήν πρώτη περίπτωση τοῦ εἶχε πεῖ ὅτι μύριζε τραγίλα.

Πλησίαζε ὁ καιρός νά ρασοφορεθῆ ὁ Δημήτρης καί ἦταν πανευτυχής. Ὅμως στό χωριό ὁ πατέρας του εἶχε ἔρθει σέ δύσκολη θέση. Τί νά κάνη μέ τόσες δουλειές πού τόν Μάϊο μῆνα ἐντείνονταν καί δέν τίς πρόφθαναν; Ἔτσι ὁ ἀφέντης ἀποφάσισε, μιά καί τόσον καιρό περίμενε νά τόν φέρη ἡ πεῖνα στό σπίτι, ὅπως νόμιζε, νά πάη ὁ ἴδιος νά τόν φέρη μεταχειριζόμενος μάλιστα δόλο γιά νά τόν πείση νά ἔρθη. Πῆρε μέ ἕναν ἄλλο ἀδελφό του τό ἀγοραῖο αὐτοκίνητο τοῦ χωριοῦ καί ἔφθασαν στό Μοναστήρι τήν ὥρα τῆς Τραπέζης. Μόλις τούς ἀντιλήφθηκε ὁ Δημήτρης, ὅπως ἔλεγε ὁ ἴδιος, τό φαγητό ἔγινε κόμπος στόν λαιμό του καί πῆγε νά πνιγῆ ἀπό τήν ταραχή καί τήν στενοχώρια του. Τοῦ εἶπαν ὅτι ἡ μητέρα του ἦταν δῆθεν πολύ ἄρρωστη, στά τελευταῖα της καί ἐπιθυμοῦσε νά τόν δῆ γιά τελευταία φορά πρίν πεθάνη. Τούς πίστεψε ὁ Δημήτρης καί ζήτησε τήν εὐχή καί τήν εὐλογία τοῦ Ἡγουμένου νά τούς ἀκολουθήση. Μόλις ἔφθασαν στό χωριό ὁ Δημήτρης κατάλαβε ὅτι περιπαίχτηκε ἀλλά τί νά κάνη; Νά γυρίση στό Μοναστήρι καί νά πῆ ὅτι ὁ πατέρας του ἐξαπάτησε αὐτόν καί τόν Ἡγούμενο; Ὁ σεβασμός καί ἡ εὐθύνη γιά τήν ὑπόληψη τοῦ πατέρα του δέν τοῦ τό ἐπέτρεπαν. Ἔσκυψε τό κεφάλι καί σκέφτηκε νά παραμείνη γιά λίγο ἐκεῖ μέχρι νά ἀποφασίση τί θά κάνει. Ὁ πατέρας του ὅμως τόν πρόλαβε καί σέ ἀνύποπτο χρόνο πηγαίνει πάλι μέ τό ἀγοραῖο στό μοναστήρι ζητώντας ἀπό τόν Ἡγούμενο τά πράγματα τοῦ Δημήτρη γιατί δῆθεν εἶχε μετανοιώσει καί δέν εἶχε σκοπό νά ξαναπάη στό μοναστήρι. Δεύτερο πλήγωμα στήν καρδιά τοῦ Δημήτρη. Συμβουλεύτηκε τόν γέροντα ἱερέα τοῦ χωριοῦ καί ἐκεῖνος τοῦ εἶπε νά κάμη ὑπακοή καί ἐν καιρῷ θά ἔβλεπε πῶς θά τά οἰκονομήσει ὁ Θεός. Ἔτσι, ξανακλείστηκε πάλι στήν καλύβη του καί ξανάρχισε τούς κατά μόνας πνευματικούς ἀγῶνες του μέ καρτερία καί αὐταπάρνηση.

Οἱ γονεῖς του πεθαίνοντας τοῦ ἄφησαν ἐντολή νά μείνη στό χωριό γιά νά προστατεύση τήν μία του ἀδερφή πού εἶχε μείνει ἀνύπανδρη καί ἦταν φιλάσθενη. Ἀλλά ὁ ζῆλος τοῦ Δημήτρη, παρ᾽ ὅλη τήν ἡλικία τῶν 57 χρόνων πού ἦταν ὅταν κοιμήθηκε ὁ πατέρας του, ἦταν νεανικός. Παράτησε τό χωριό καί τήν ἀδερφή του καί ἐνῶ στό μεταξύ εἶχε κοιμηθῆ ὁ γέροντας Ἀμβρόσιος, πῆγε καί ἐγκαταστάθηκε στό μοναστήρι τῆς Μυρτιδιώτισσας μή λογαριάζοντας τήν ἐντολή τοῦ πατέρα του. Ἐκεῖ ὁ Δημήτρης ἐπιδόθηκε σέ μεγαλύτερες πνευματικές ἀσκήσεις ἀλλά καί σέ βαριές χειρωνακτικές ἐργασίες

γιατί τό Μοναστήρι, μετά τήν κοίμηση τοῦ Ἡγουμένου, εἶχε πολύ ἀμεληθῆ. Ὁ δέ μοναχός πού τόν ἀντικατέστησε παρ᾽ ὅλο πού ἦταν πολλά χρόνια στό Μοναστήρι, δέν ἐνδιαφερόταν γιά τό καλό τοῦ Μοναστηριοῦ καί ἀσχολεῖτο περισσότερο μέ κοσμικές ὑποθέσεις. Δυστυχῶς ὅμως ἡ ἔντονη ἄσκηση καί οἱ βαριές χειρωνακτικές ἐργασίες πού ἄμετρα ἐπιδόθηκε ὁ Δημήτρης εἶχαν σάν ἀποτέλεσμα νά κλονισθῆ σοβαρά ἡ ὑγεία του καί νά πέση βαριά ἄρρωστος. Κατ᾽ ἐντολή τοῦ τοπικοῦ γιατροῦ ἔπρεπε νά μεταφερθῆ στό χωριό στό σπίτι του, νά τοῦ γίνη ἡ ἀπαραίτητη θεραπευτική ἀγωγή, γιατί στό ἐρημικό μέρος πού ἦταν τό Μοναστήρι δέν μποροῦσε νά τοῦ προσφέρη τίποτα, καί ἂν παρέμενε ἐκεῖ σίγουρα θά πέθαινε. Ὁ Ἐπίσκοπος τοῦ διεμήνυσε νά κάνη ὑπακοή στόν γιατρό καί ἔτσι, ἀκούσια καί βεβιασμένα, βρέθηκε πάλι ὁ Δημήτρης στό σπίτι του. Ὅμως ἡ ἀσθένειά του τράβηξε πολύ καί ἔκανε περισσότερο ἀπό δυό μῆνες νά ἀναρρώση.

Σκέφθηκε καλύτερα τήν ἐντολή τοῦ πατέρα του καί εἶδε ὅτι ἴσως ἦταν θέλημα Θεοῦ νά ξαναμπῆ πάλι στήν καλαμένια ἡσυχαστική καλύβα του καί ἐκεῖ νά συνεχίση κατά μόνας τόν σκληρό πνευματικό ἀγῶνα του. Σ᾽ αὐτή τήν καλύβα ἀσκήτεψε σχεδόν ἑξήντα χρόνια μέχρι πού τόν πῆραν τά γεράματα καί ἀναγκάσθηκε νά τήν ἐγκαταλείψη τόν χειμῶνα καί τά βράδια γιατί συχνοαρρώσταινε. Ἂν καί ἀπέφευγε νά ἀναφέρη τίς πνευματικές ἐμπειρίες πού ἔζησε στήν καλύβα αὐτή, ἦταν βέβαιο ἀπό μισόλογα πού τοῦ ξέφευγαν ὅτι εἶχε ἐπισκέψεις τῆς Παναγίας καί πολλῶν Ἁγίων˙ πολλά πρωϊνά, ἂν τυχόν τόν ἔβλεπε κανείς, τό πρόσωπό του ἦταν φωτεινό καί ἔλαμπε. Ὁ Θεός, ὅπως ἔλεγε, τόν φύλαξε ἀπό δαιμονικές ἐπισκέψεις καί μόνο μία φορά ὅπου τό ζήτησε ὁ ἴδιος χάριν περιεργείας, τό ἐπέτρεψε νά τόν ἐπισκεφτοῦν καί νά γνωρίση τίς ἀπαίσιες καί ζοφερές μορφές τους τίς ὁποῖες περιέγραψε.

Μέχρι τόν τελευταῖο χρόνο τῆς ζωῆς του δέν ἔλειψε ποτέ ἀπό τίς ἀκολουθίες τῆς Ἐκκλησίας τοῦ χωριοῦ καί πήγαινε κοντά στό Ἅγιο Βῆμα νά ὑπηρετῆ τόν ἐφημέριο, ὅπως στά παιδικά του χρόνια. Ἂν καί ἤξερε πολύ καλά βυζαντινή ψαλτική, δέν ἀνακατευόταν ποτέ μέ τούς ψάλτες ἐπειδή στό χωριό χρησιμοποιοῦσαν τήν ἰδιάζουσα ντόπια ψαλτική τέχνη. Βοηθοῦσε ὅμως μέ τίς γνώσεις του γιατί στό τυπικό ἦταν ἄριστος καί ἔτσι σέ κάθε δυσκολία τόν συμβουλεύονταν ἢ ὁ ἴδιος διώρθωνε τυχόν ἀβλεψία καί παράλειψή τους.

Ἀξιώθηκε νά δῆ (στόν ὕπνο του) τούς Τρεῖς Ἱεράρχες νά συλλειτουργοῦν ἐκεῖ στήν Ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ του καί μάλιστα τόν κάλεσαν μέσα στό Ἱερό νά τούς διακονήση. Τούς περιέγραφε ὡς τρεῖς ἥλιους πού φώτιζαν ὅλο τό Ἅγιο Βῆμα. Μάλιστα τοῦ εἶπαν νά πῆ στόν ψάλτη νά διορθώση τήν παρατυπία πού ἔκανε, ὅταν ἔψαλε πρίν ἀπό τό ἐξαποστειλάριο τό «Ἅγιος Κύριος, ὁ Θεός ἡμῶν», γιατί ἦταν καθημερινή ἡμέρα˙ αὐτό ψέλνεται μόνο πρίν ἀπό τό Ἀναστάσιμο Ἐξαποστειλάριο τῆς Κυριακῆς. Ἡ ἡμέρα ἐκείνη πού εἶδε τό ὄνειρο δέν ἦταν Κυριακή γιατί, ἂν ἦταν Κυριακή, ὅπως ἔλεγε, δέν θά ἔκανε ὁ Μέγας Βασίλειος τήν προσκομιδή γονατιστός.

Οἱ συμβουλές τοῦ Δημήτρη δέν περιορίζονταν μόνο στόν χῶρο τῆς Ἐκκλησίας. Μέ τήν σοφή ἁπλότητά του, ὅταν τοῦ τό ζητοῦσαν, συμβούλευε γιά τά πάντα, ἔδινε λύσεις καί παρηγοροῦσε σέ οἰκογενειακά προβλήματα, σέ θέματα ὑγείας, σέ οἰκονομικές δυσχέρειες, σέ ἀσθένειες ζώων καί φυτῶν, σέ διενέξεις τῶν χωριανῶν, σέ ὀδύνες πένθους καί θανάτου. Κάποτε ἐπισκέφθηκε ἕναν ἑτοιμοθάνατο ὁ ὁποῖος ἀγωνιοῦσε καί ἔτρεμε βλέποντας νά πλησιάζη τό τέλος του, καί τοῦ εἶπε ὁ Δημήτρης: «Μή σκιάζεσαι, ἅμα ἐξομολογηθῆς καί κοινωνήσης, καί νά πεθάνης, δέν πεθαίνεις, θά εἶσαι πάντα ζωντανός». Γαλήνεψε καί ἀνακουφίστηκε ὁ ἄνθρωπος.

Ἀπ᾽ ἔξω ἀπό τήν καλύβα του καί κάτω ἀπό μία κληματαριά εἶχε φτιάξει ξύλινα καθίσματα. Ἐκεῖ δεχόταν τά ἀπογεύματα, ἐκτός χειμῶνα, πολλούς ἐπισκέπτες πού εἶχαν ἀνάγκη νά ἀναπαυτοῦν καί νά καταθέσουν τά προβλήματά τους, ὄχι μόνο ἀπό τό χωριό ἀλλά καί ἀπό τά γύρω χωριά. Ἦταν τό ὑπαίθριο ἀρχονταρίκι του. Τούς κερνοῦσε νερό ἀπό τό πηγάδι καί ὅ,τι φροῦτα βρίσκονταν στό κτῆμα του. Γιά σοβαρά προβλήματα καί ἁμαρτήματα δεχόταν σέ νυκτερινές ὧρες. Μεγάλα φορτία, μέχρι καί φόνοι ἐναποτέθηκαν στήν καλαμένια καλύβα του. Ἔτσι ἀπό ἐκεῖ ἔπαιρναν θάρρος καί μέ τήν ἐμπιστοσύνη πού τούς ἐνέπνεε τό πρόσωπό του, κατέληγαν στόν Πνευματικό πού τούς ὑπεδείκνυε, γιά νά λάβουν τήν ἄφεση, νά κοινωνήσουν τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων καί νά σωθοῦν. Τό καλύβι του ἐπισκέπτονταν καί ἄνθρωποι μέ πνευματικά ἐνδιαφέροντα ἀκόμα καί ἱερεῖς, ἱερομόναχοι, μοναχοί, καί ἄνοιγε ἡ καρδιά του ὅταν ἐπικοινωνοῦσε μαζί τους γιά νά δώση ἢ νά πάρη ἀπό αὐτούς.

Πέρασε κάποτε ἀπό τό καλύβι του σέ ἐποχή χειμῶνα ὁ Ἡγούμενος τῆς μονῆς Πλατυτέρας, πού τόν ἀγαποῦσε, καί ὁ Δημήτρης τοῦ πρότεινε νά κοιμηθῆ στό καλύβι του. Ὁ πατήρ Καλλίνικος τό θεώρησε εὐλογία καί δέχθηκε μέ χαρά. Ὁ Δημήτρης ἀποσύρθηκε σέ ἕνα ἄλλο καλύβι ὅπου εἶχε τά ζῶα. Κατά τά ξημερώματα πού πῆγε ὁ Δημήτρης νά τόν ξυπνήση, τόν βρῆκε ὄρθιο, τρέμοντα, σχεδόν μελανιασμένο, χωρίς νά ἔχη κοιμηθῆ καθόλου ἀπό τό ὑπερβολικό κρύο. Ἀναγκάστηκε ἔτσι ὁ Δημήτρης νά τόν πάρη στό χωριό καί νά τοῦ ἀνάψη φωτιά νά συνέλθη πρίν πάη νά λειτουργήση στό διπλανό χωριό, ὅπως εἶχε προορισμό. Πλήρωσε ὅμως αὐτήν τήν βραδιά ὁ καλοκάγαθος Ἡγούμενος μέ τρίμηνη νοσηλεία. Ἀκόμη καί μέχρι τήν Ἀθήνα ἔφτασε γιά νά γίνη καλά.

Ὁ κοσμοκαλόγηρος Δημήτριος ὁ καλιβέτης.

Ἦταν ἄνθρωπος μεγάλης σωματικῆς ἀντοχῆς καί εἶχε πολλή ἀγάπη. Διψοῦσε γιά ἐλεημοσύνη, τήν ὁποία ἔκαμε πάντα κρυφά, παρ᾽ ὅλους τούς περιορισμούς πού εἶχε ὅταν ζοῦσε ὁ πατέρας του. Στά φανερά δέν ἔδειχνε καί τόσο ἐλεήμων καί τόν χαρακτήριζαν μᾶλλον σκληρό γιατί φώναζε ὅταν ἔκαναν ζημιές στά χωράφια του. Φώναζε καί ὅταν ἔβλεπε βέβαια νά ἀδικοῦνται ἄλλοι. Ἦταν πολύ ἐλεγκτικός ἀλλά πάντα μέ διάκριση χωρίς νά ἐπιδιώκη νά πληγώνη τόν ἄλλο. Αὐτό τό ἔκανε ἀπό τήν μιά γιά νά διορθώση καί ἀπό τήν ἄλλη γιά νά μή γίνη ἀντικείμενο σεβασμοῦ καί ὑψηλῆς ἐκτίμησης, κάτι πού ἤθελε νά τό ἀποφύγη. Ἔλεγε: «Ἐμένα μή μέ πολυζυγώνετε καί μή μέ πολυπειράζετε γιατί εἶμαι ἰδιότροπος. Δέν ἔχετε ἀκούσει, μακρυά ἀπό ἄνθρωπο ἀνύπαντρο γιατί ἔχει ὅλες τίς παραξενιές τοῦ κόσμου ἀπάνω του;».

Τήν ἀγαθότητά του τήν γνώριζαν περισσότερο τά ζῶα, καθώς εἶχε τρόπο νά ἡμερεύη ἀκόμα καί τά πιό ἄγρια ὥστε νά στέκωνται φιλικά κοντά του. Σέ ἕνα ἀμπέλι πού εἶχε, φιλοξενοῦσε γιά πολλά χρόνια ἕνα πελώριο φίδι, δεντρογαλιά, τό ὁποῖο, μόλις πήγαινε ἐκεῖ καί τό φώναζε, ἔτρεχε κοντά του, καθόταν στά πόδια του καί ἔπινε τό γάλα πού τοῦ ἔδινε. Μιλοῦσε μέ τά ζῶα, μέ τά πουλιά, μέ τά μελίσσια πού ἔτρεφε, ἀκόμη καί τά δένδρα καί τά ἄλλα φυτά καθώς εἶχε εὐαισθησία καί στοργή γιά ὅλα, τά συμπονοῦσε καί τά περιποιεῖτο.

Πάνω ἀπ᾽ ὅλα ὅμως εἶχε εὐαισθησία καί πονοῦσε γιά τίς ψυχές τῶν συνανθρώπων του, τῶν ζωντανῶν ἀλλά προπάντων τῶν κεκοιμημένων, γιά τίς ὁποῖες ἀφιέρωνε πολύ χρόνο στήν προσευχή του. Οἱ περισσότεροι ὅμως γύρω του δέν καταλάβαιναν τήν διάθεσή του καί ἐνωχλοῦνταν ἂν καμμιά φορά προσπαθοῦσε μέ πολλή διάκριση νά τούς συμβουλεύση ἤ μέ ἀγάπη νά τούς ἐλέγξη.

Ὅταν συνδιαλεγόταν μέ νέους, ἐπεσήμαινε πάντα τήν ἀξία τῆς καθαρότητας καί τῆς ἁγνότητας ὥστε νά μή μολύνουν τήν πολύτιμη καί ἀθάνατη ψυχή τους. Ἄν κάποιος ἦταν καλοπροαίρετος, τοῦ ἔδινε νά διαβάση πατερικά βιβλία ἤ βίους Ἁγίων. Στήν ἐποχή του οἱ περισσότεροι Πνευματικοί ἦταν πολύ αὐστηροί σέ θέματα ἠθικῆς καί ἀντιμετώπιζαν σκληρά τόν κάθε παρεκτρεπόμενο πού πήγαινε νά ἐξομολογηθῆ. Ὁ Δημήτρης ἄν καί ἁγνότατος ἦταν συγκαταβατικός, τούς παρηγοροῦσε μέ ἁπλότητα καί τούς ἔδινε θάρρος ὥστε νά μή διστάζουν νά ἐξαγορεύουν τά ἀτοπήματά τους στούς ἐξομολόγους, καί νά στεροῦνται ἔτσι τό Ποτήριο τῆς Ζωῆς.

Στά τελευταῖα δεκαπέντε περίπου χρόνια τῆς ζωῆς του ὁ Δημήτρης δέν κατοικοῦσε πλέον στήν ἀγαπημένη του καλύβα· τήν εἶχε ὅμως ὡς χῶρο προσευχῆς καί μεσημεριανῆς ἀνάπαυσης στούς καλοκαιρινούς μῆνες. Τά βράδια καί τίς χειμωνιάτικες μέρες διέμενε ἀναγκαστικά στό πατρικό του σπίτι στό χωριό καί γιατί ἡ ἡλικία του τό ἐπέβαλλε, ἀλλά καί γιά νά φροντίζη τήν ἀνύπαντρη ἀδελφή του, τήν καλοκάγαθη Ἀφροδίτη πού ἦταν ἡλικιωμένη καί φιλάσθενη. Ὄχι ὅτι στό χωριό εἶχε καί πολλές ἀνέσεις, καθώς μέ πρόσχημα τήν παράδοση, προσπαθοῦσε νά ἀποφύγη τίς ὅποιες εὐκολίες παρέχει ἡ τεχνολογία τῶν τελευταίων ἐτῶν. Στό σπίτι αὐτό ἐκτός ἀπό μερικές λάμπες χαμηλοῦ φωτισμοῦ δέν ὑπῆρχε ἄλλη ἠλεκτρική συσκευή. Μαγείρευαν ὅπως παλιά μέ ξύλα στήν «ὠγνίστρα», (γωνιακό τζάκι), ὅπου εἶχαν καθίσματα ἀπό κορμούς δέντρων, στά ὁποῖα κάθονταν γιά νά ζεσταθοῦν τόν χειμῶνα. Ἐκεῖ ἔτρωγαν, ἐκεῖ διάβαζε ὁ Δημήτρης θρησκευτικά βιβλία γιά νά ἀκούη καί ἡ ἀδελφή του. Τό δάπεδο ἦταν χωμάτινο καί ἡ σκεπή κατάμαυρη ἀπό τούς καπνούς, ὅπως καί τά κατσαρολικά καί τά πήλινα δοχεῖα πού μαγείρευαν. Τό βράδυ ὁ Δημήτρης ἀποσυρόταν σέ ἕνα δωμάτιο ἄδειο καί σκοτεινό στό ἀνώγειο (δέν ἄνοιγε ποτέ τά παράθυρα), χωρίς θέρμανση. Ἐκεῖ διάβαζε τίς ἀκολουθίες καί ἔκανε τίς προσευχές του. Κοιμόταν ἐλάχιστα καί τά ὄνειρά του εἶχαν οὐράνιες παραστάσεις. Κάποτε εἶδε τόν πατέρα Καλλίνικο νά ἱερουργῆ στό ἐπουράνιο θυσιαστήριο καί νά φορᾶ ἱερά ἄμφια πού φεγγοβολοῦσαν˙ τόν ἀσπάστηκε πατρικά.

Τόν τελευταῖο χρόνο τῆς ζωῆς του εἶχε ἐξασθενήσει πολύ καί ἐνῶ βασανιζόταν ἀπό πόνους σέ ὅλο του τό κορμί, μέ τό ζόρι ἔπαιρνε παυσίπονα. Τό φῶς του ἦταν λιγοστό καί ἄκουγε ἀμυδρά. Μέ πολύ κόπο σηκωνόταν ἀπό τό κρεββάτι καί περπατοῦσε ὑποβασταζόμενος. Ἡ ἀδελφή του εἶχε κοιμηθῆ στό μεταξύ καί τόν φρόντιζε μία ἀνιψιά του μέ τόν ἄνδρα της, τούς ὁποίους εἶχε καταστήσει κληρονόμους τῆς περιουσίας του.

Ζητοῦσε καί τοῦ ἔφερναν κάθε Κυριακή ἀντίδωρο. Ἀπό αὐτό ἔπαιρνε ἀπό λίγο κάθε πρωΐ καί ἔπινε λίγο ἁγιασμό. Μιλοῦσε λίγο καί μόνο γιά πνευματικά θέματα, ἐνῶ ἐνδιαφερόταν πολύ νά μαθαίνη γιά μοναστήρια καί μοναχούς, εἰδικά τοῦ Ἁγίου Ὄρους˙ ζητοῦσε ὀνόματα μοναχῶν νά τά βάζη στήν προσευχή του ἔστω καί ἂν τοῦ ἦταν ἄγνωστοι. Ἔλεγε: «Ἐδῶ πού στέκομαι δέν ἔχω τώρα νά κάνω τίποτα ἄλλο ἀπό τό νά προσεύχωμαι καί νά σκέφτωμαι τό ταξίδι μου».

Μέ δική του πρόσκληση πήγαινε ὁ ἱερέας νά τόν κοινωνήση. Τίς τελευταῖες ὅμως μέρες, παρόλο πού τοῦ διαμηνοῦσε ἐπίμονα, ὁ ἐφημέριος ἀμέλησε, ἐπειδή ὑπολόγιζε νά πάη ὅταν θά λειτουργοῦσε σέ μία Ἐκκλησία κοντά στό σπίτι τοῦ Δημήτρη. Ἄλλωστε δέν πίστευε ὅτι ὁ γέροντας ἦταν στά τελευταῖα του. Τελικά δέν πρόλαβε, καθώς δυό μέρες πρίν ἀπό τήν Λειτουργία ὁ Δημήτρης πῆρε μία ἐπείγουσα κλήση νά φύγη. Πλησίαζαν μεσάνυχτα καί ὁ ἄνδρας τῆς ἀνιψιᾶς του ἀφοῦ τόν εἶχε τακτοποιήσει γιά τή νύχτα, ἑτοιμαζόταν νά φύγη, χωρίς νά ὑποψιάζεται ὅτι ἦταν ἡ τελευταία του νύχτα, γιατί δέν ὑπῆρξε ἔνδειξη γιά κάτι τέτοιο. Τοῦ φάνηκε δέ παράδοξο ὅταν ὁ Δημήτρης τόν παρακάλεσε πρίν φύγη νά τοῦ δώση μιά μπουκιά ψωμί καί μιά γουλιά κρασί.

Τήν ἄλλη μέρα, 29 Δεκεμβρίου 1995, ὅταν πῆγαν στό σπίτι του, βρῆκαν τόν γέροντα νά ἔχη ἀναχωρήσει γιά τούς οὐρανούς. Πῶς ὅμως τόν βρῆκαν; Ἦταν γονατιστός στό πάτωμα μέ τά χέρια ἀκουμπισμένα στήν μέση τοῦ κρεββατιοῦ καί τό κεφάλι του γερμένο πάνω στά χέρια. Ἦταν ὁλοφάνερο ὅτι ἔφυγε σέ ὥρα προσευχῆς. Αὐτή τήν στιγμή διάλεξε ὁ Κύριος νά τόν πάρη κοντά Του.

Τό πρόσωπό του κατά τήν κηδεία ἦταν γαλήνιο καί ροδαλό, χαρούμενο. Καθόλου δέν ἔδειχνε ὅτι εἶχε τήν ἡλικία τῶν ἐνενήντα δυό ἐτῶν. Κατά ἐπιθυμία του στήν κηδεία του προΐστατο ὁ Ἡγούμενος τῆς Μονῆς Πλατυτέρας πατήρ Μεθόδιος, ἐνῶ, ἐπίσης κατόπιν ἐπιθυμίας του, εἶχε τοποθετηθῆ στά χέρια του ἕνα παλαιό Εὐαγγέλιο πού τό εἶχε πάντα μόνιμο σύντροφό του.

Ὁ Δημήτρης στήν ἐπίγεια αὐτή ζωή του δέν ἔκανε γάμο, παιδιά, περιουσία. Δέν ἀναλώθηκε σέ σπουδές γιά δόξα, πλούτη καί ἀνέσεις. Δέν πόθησε ἀξιώματα ἐκκλησιαστικά, παρά μόνο τό σχῆμα τοῦ ἁπλοῦ μοναχοῦ, καί αὐτό τελικά δέν ἀξιώθηκε νά φορέση. Ξεκίνησε μέ τό Εὐαγγέλιο ὅπου διάβαζε καί ἔκανε πράξη τό «*εἴ τις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν καί ἀράτω τόν σταυρόν αὐτοῦ καί ἀκολουθείτω μοι*» (*Ματθ*. ιστ΄, 24). Πλησίασε στήν πράξη τόν ἅγιο Ἰωάννη τόν Καλυβίτη, καθώς «*ἔπηξε τήν καλύβην πρό πυλῶν*» τῶν γονέων του καί «*ἔθραυσε τῶν δαιμόνων τάς ἐνέδρας*». Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Καλυβίτης ἦταν τό πρότυπό του. Στήν Ἐκκλησία του βαπτίστηκε καί ἐτάφη. Σάν τόν ἅγιο Ἰωάννη καί αὐτός πεθαίνοντας δέν πῆρε τίποτε ἀπό τόν ψεύτικο αὐτό κόσμο παρά μόνο τό ἅγιο Εὐαγγέλιο πού τοῦ ἔδειξε τόν δρόμο νά ἀπαρνηθῆ τόν κόσμο καί νά πετύχη τήν σωτηρία τῆς ψυχῆς.

Αἰωνία ἡ μνήμη του. Ἀμήν.

*(Από το βιβλίο «**Ασκητές μέσα στον κόσμο**», Κεντρική διάθεση βιβλίου: Ιερόν Ησυχαστήριον «Άγιος Ιωάννης ο Πρόδρομος», Μεταμόρφωσις Χαλκιδικής)*

(Πηγή ηλ. κειμένου: enromiosini.gr*)*